

hogyan visszavonuljunk? Sőt nem igazi ok ez éppen arra, hogy kilépünk a kapú elé, tegyük és éljük azt az egyet, amivel tartozunk: legyünk készek, várjuk őket a megbocsátás erejével, mely az övék éppen úgy, mint a miénk és ami akkor is összekapcsol velök, ha ezer más dolog szétszakít is bennünket. Ne mondjuk, hogy leszámoltunk velök és ne zárjuk be kapunkat. Értsük meg, értsük meg, hogyan jöhettek ahhoz, hogy felázadjanak ellenünk és világunk ellen. Legyünk türelmesek és reméljük, hogy nemcsak nekünk, de nekik is szabad tudniok Isten atyaságáról, mely világít igazaknak és hamisaknak egyaránt, s melyből élünk mindketten. Milyen jó, hogy bűnös világunkban ezek a leszámolások kikerülhetetlenek. Mindkét részről folyik a harc. Milyen nagy dolog lenne, ha e harcban a küzdő táborok felvonuló sorai mellett volna egy gyülekezet, mely vállalná a kockázatot annak a hirdetéséért, hogy *egy* atyának vagyunk gyermekei. Ha volnának, akik nem sajnálnák a fáradságot, hogy kilépjenek és azért lépjenek ki, hogy az atyaságnak és a testvériségnek fénye egy pillanatra se aludjék ki. Csakugyan nem mindennapi és hatalmas dolog lenne, ha volnának olyan emberek, kik a harcba azért állanak, mert tudják, hogy akik túl a másik oldalon vannak: testvérek, s felelősek azért, hogy úgy harcoljanak, hogy a harcban ez az egy, ez a végső, ez az igaz dolog tűnjék ki. De ezt tesszük mi valóban? Hogyan ítélkezünk az ellenfélről? Milyen egymásrausztás folyik mindkét tábor újságjaiban. Minduntalan csak két lehetőség van: egyik oldalon lázadás, másikon önigazság, keménység. A világ pedig nem ezekre, hanem valami másra, harmadikra vár, a megbocsátásra és ez olyan ritka közöttünk.

Megbocsátás! Ez azt jelenti, hogy egymást keressük és hordozzuk; keressük szüntelen, s hordozzuk minden áron. Azt jelenti, hogy belesodródjunk az isteni irgalom nagy áradatába, mely jön Istentől, és szeretne mindent magával ragadni. Olyan nehéz ez, annyira lehetetlen? Nem olyan ez, mint valami nagy engedelem; meg szabad tennünk, hogy egymást ne ítéljük el, el szabad tűrnünk egymást, szabad várunk egymásra? Nincs öröndetes megtérés, hazatérés e kemény és hideg világ idegenségéből? A nagyobbik testvér is, dacára, hogy atyjánál maradt, nem él-e keserű idegenségben és messzeségben, melyből neki is haza szabad mennie? Már többet nem kell keményen ellátni a tékozló testvért, szabad örülnie, hogy az övé

is az atya nagy szeretete? Nem veszi észre, hogy sohasem volt igazán az atyai házban, s nem is lesz, amíg jogosnak vélt felháborodásával áll tékozló testvérel szemben! Most véget vethet felháborodásának! „Vigadnod és örülnöd kellene hát — mondja az atya — hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott; és elveszett és megtaláltatott.“ Mikor, óh mikor mutatkozik meg közöttünk az egyház és gyülekezet öröndetes megtérése? Hogyan térhet meg a világ, ha előbb nem hallja meg nálunk a Jézus szavát?

A napokban tavaszi levegő kezdett áradni a földön. Hasonlatosképpen nem a nap, hanem a Jézus szava hozza nekünk azt a tavaszt, amiben reménykedünk. Jézus óta a feltámadás levegője áramlik a földön. Széthintette mint magvakat a megbocsátás szavát a világban. Legyünk az a nép, mely befogadja ezt a magot, készen és engedelmesen útát tör e beszédnek. Adja Isten, hogy felébredjen a mi egyházunk, hogy a világ ismét hallja, amire vár; mert nem vár egyébre: az Atya szavára.